

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור עלידי
צעירי אגודת חב"ד – המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

ספרונים חדשים

נשלמות ההכנות לתהלוכות הילדים של ל"ג בעומר. מאות אלפי הילדים יחזרו לבתיהם ובידם ספרון קודש חדש, שהוציאו צעירי חב"ד. השנה ראו אור שני ספרונים חדשים. האחד המפתח ביד של אבא, העוסק במצוות כיבוד הורים, שיחולק למגזר הכללי, והשני הקופה הריקה, העוסק בהירות מחשד שווא, שיחולק בתהלוכות שיתקיימו במגזר החרדי.

תהילים מרהיב לילדים

הפתעה מיוחדת לקראת ל"ג בעומר – ספר תהילים צבעוני ומרהיב לילדים. הספר כולו מלווה אירורים המתאימים לפרקי התהילים, והמזמורים עצמם מוגשים בדרך מאירת עיניים, לצד ביאור המילים הקשות. הספר יצא לאור עלידי קרן קרנו תרומ, והוא יחולק לרבבות ילדים שישתתפו בתהלוכות.

'ח"י רוטל' לתהלוכות

מנהג לתרום מידה מסוימת של משקה (ח"י רוטל) לכבוד רבי שמעון בריוחאי. הציבור יכול לתרום שתייה בעבור ילדי ישראל המשתתפים בתהלוכות ל"ג בעומר. תמורת 180 ש"ח יחולקו לילדים שקיות שתייה בשיעור מידה זו. שמות התורמים יועברו לברכה לציון רשב"י והרבי מליובאוויטש. מוקד התרומות 03-5114088, או בדואר לת"ד 138 מירון 13910, לפקודת 'הקדש חב"ד מירון'.

זמני השבוע

ניוירוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
7:33	8:14	7:34	7:19
8:37	9:19	8:29	8:18

פרקי אבות: פרק ג

322 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 6084000
טל' 729-72-2770100 • פקס 729-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

הפקה והפצה: המרכז לעזרי שליוח
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

צועדים בעקבות הילדים

מרגש לראות מדי שנה בשנה את המוני הילדים, מכל חוג, עדה, זרם ואורחות חיים, הצועדים יחדיו במפגן של אהבת ישראל ואהבת התורה

המוני ילדי ישראל בתהלוכות ל"ג בעומר (צילום: מנדי הכטמן)

הפצעים ברקמת עם יש ראל, שנפערו במערכת הבחירות האחרונה, טרם הגלידו, ויש מי שבחרים להמי שיך את השיח המפלג שהתפרץ באותם ימים. אבל כולנו יודעים כי מתחת לקצף הפולמוס והמי חלוקת מסתרת גרעין מאחד חזק ואיתן.

ראו איך נחלצנו להושיט עזרה לבני עמנו שנקלעו למצוקה בנפאל. איש לא שאל אם אותם מטיילים משתייכים למחנה זה או למחנה אחר ואם הצביעו לימין או לשמאל. פתאום, ברגע

האמת, כולנו מרגישים יהודים, אחים, וצרתו של האחד היא צרת הרבים.

זכה רשב"י

רעיון האחדות אין פירושו בהכרח ויתור על עמדות. כל גדולתה של האחדות ביכולת לשאת פערים והבדלים. אפשר להיות מאוחדים גם אם אין מסכימים, ואפילו כשיש חילוקי דעות חריפים. אפשר לחוש "כבוד זה לזה" גם אם האחד סבור שחברו טועה טעות גמורה, ואף כשהוא מתנגד בתקיפות לדעתו. אחדות משמעותה התכנסות סביב הנקודה המשותפת, החזקה מכל ההבדלים שבין איש לרעהו.

שורשיה של האחדות היהודית במהות המשותפת של כל חלקי עם ישראל. כולנו בני אברהם יצחק ויעקב. בכל יהודי שוכנת נשמה שהיא "חלק א' לזה ממעל ממשי". יש לנו אלוקים אחד, תורה אחת, ארץ אחת. מכנה משותף זה מעניק עוגן איתן לביצור האחדות גם על רקע חילוקי דעות והבדלים באורחות החיים ובמנהגים.

את האחדות היהודית במלוא יופייה אפשר לראות בתהלוכות ל"ג בעומר. זכה רבי שמעון בריוחאי, שיום ההילולה שלו מצליח לאחד מאות אלפי ילדי ישראל סביב התורה ומצוותיה.

מרגש לראות מדי שנה בשנה את המוני הילדים, מכל חוג, עדה, זרם ואורחות חיים, הצועדים יחדיו במפגן של אהבת ישראל ואהבת התורה.

דווקא בתקופתנו המקוטבת יש לתהלוכות האלה ערך עצום בשבירת המחיצות המבדילות בין חלקי העם. האווירה שנוצרה בעת האחרונה הגביה חומה בין חלקי הציבור וזו עלולה למנוע מרבבות יהודים, שנשמתם צמאה למילה יהודית, לפנות אל הכתובת הנכונה. כאן, בתהלוכות ל"ג בעומר, הם חשים פתאום שכולנו עם אחד ושכל המחיצות האלה מלאכותיות ונטולות יסוד.

להתרגש ולשמח

למעשה, תהלוכות ל"ג בעומר אינן אלא לבוש חדש למסורת יהודית עתיקה שהתקיימה ביום זה. בקהילות ישראל נהגו המלמדים לצאת עם תלמידיהם לשדה, לשחק במשחקי חץ וקשת, לספר להם על רבי עקיבא ורבי שמעון בר יוחאי ולהעניק לילדים חוויה יהודית. בימינו אנו מגשימים רעיון בסיסי זה עלידי התהלוכות.

אייאפשר שלא להתפעל נוכח אלפי ילדים, תינוקות של בית רבן, המניחים יד על עיניהם ומרעידים את האוויר בקריאת "שמע ישראל, ה' אלוקינו, ה' אחד". איאפשר שלא להתמלא שמחה למראה ההתאחדות המופלאה המוכיחה כי השורשים היהודיים שלנו חזקים מכל הניסיונות להפריד בינינו.

והלוואי שהאחדות של ילדי ישראל ביום זכאי זה תחיש את התהלוכה הגדולה של עם ישראל כולו לקראת משיח צדקנו.

חושדים ובוכים

כדי לוודא שעבודה קדושה זו נעשית כשורה – השביעו את הכוהנים הגדולים שלא יסטו בה מדברי חכמים.

לקח נצחי

ובכל זאת בכו החכמים בבואם להשביע את הכוהן הגדול. עצם החשד ביהודי לא הניח להם, עד שפרצו בבכי. דמעות נוצרות כאשר המוח אינו מסוגל להכיל את עוצמת הרגש, והדבר מעיד על גודל הצער.

מכאן אפשר ללמוד כמה גדולה מצוות אהבת ישראל: ברגעים הנעלים ביותר בשנה, בערב יום הכיפורים, נאלצים זקני בית הדין להשביע את הכוהן הגדול, כדי להבטיח שעבודת הקטורת ביום הכיפורים תיעשה כהלכה. וכשעשו זאת, פרשו ובכו מפני שחשדו ביהודי, ובכי זה נעשה הלכה בדברי הרמב"ם! ומכיוון שענייני בית המקדש הרוחניים קיימים גם היום, ודאי שיש להפיק מסיפור זה את הלקח המתאים להתחזקות באהבת ישראל.

(התוועדות תשמ"ה, כרך א, עמ' 447)

אמרת השבוע

שבחים מקטרגים

בל"ג בעומר נהגו אנשי ה'חברה קדישא' לבקר בבית העלמין. היו בודקים מה דורש תיקון, ואחר כך יושבים לסעודה. בעיר הומיל היה הרב, רבי יצחק אייזיק, בא לשעת הסעודה. הוא היה נכנס לשעה קלה לבית העלמין ואחר כך יושב עם הקהל ואומר דברי חסידות.

שנה אחת התעכב ליד מצבה אחת ועמד לידה שקוע בהרהורים. אחר כך פנה אל ראש ה'חברה קדישא' ואמר: "מלמעלה תובעים מהנפטר למלא את כל השבחים החקוקים על מצבתו". הרב הורה להביא גרזן ולמחוק את השבחים שנחקקו על המצבה.

בינתיים חיכה כל הקהל, וכשבא הרב התנצל ואמר: "עשיתי עכשיו טובה גדולה לנפטר פלוני".

פתגם חסידי

"פסח שני מלמדנו ששום דבר אינו אבוד. גם מי שהיה טמא או בדרך רחוקה, ואפילו אם הדבר היה מרצונו – ניתנת לו הזדמנות לתקן" (הרבי הרי"צ מליובאוויטש)

בכו החכמים; הלוא הם מקיימים את ההלכה!

נוסף על כך יש להבין מדוע בכה הכוהן הגדול. אם צדיק הוא ואין בו שום נטייה לדעות הצדוקים, הלוא הוא יודע שאין בו רבב והחשד אינו אלא חשד שווא.

עבודה חשובה

הסיבה לבכיו של הכוהן הגדול היא שהחשד אינו נוצר בחלל ריק. הגמרא אומרת "אין אדם נחשד בדבר אלא אם כן עשאו, ואם לא... ראה אחרים שעשו ושמו". כלומר, יש קשר כלשהו בין הנחשד למעשה. ואף-על-פי שהחשד כאן אינו אישי, אלא ההלכה מצווה להשביע כל כוהן גדול, עצם החובה הזאת נובעת מהכלל שהתורה מדברת על הרוב, ולכן גם הכוהן הגדול נחשד.

את הכוהן הגדול משביעים על עבודת הקטורת דווקא, מפני שעבודה זו בקודש הקודשים היא החשובה ביותר, בהיותה משפיעה על חיי עם ישראל כל השנה. זו עבודה יחידה מסוגה, שנעשית לפני ולפנים, אחת בשנה, במקום המיוחד ביותר ועל-ידי האדם המיוחד ביותר.

פרשת אחרי מות מתוארת עבודת הכוהן הגדול בבית המקדש ביום הכיפורים. הרמב"ם מציג את הדרך שבה השביעו חכמי ישראל בימי הבית השני את הכוהן הגדול קודם יום הכיפורים, על רקע תופעת הצדוקים, שכפרו בתורה שבעל-פה, ופירשו את הפסוק "כִּי יִבְעֹן אֶרְאָה עַל הַפְּתָח" שיש להדליק את הקטורת בחוץ, ואז להכניסה לקודש הקודשים.

החכמים חששו שמא הכוהן הגדול נוטה לצדוקים, ועל כן נהגו להשביעו בערב יום הכיפורים ולומר לו: "אישי כוהן גדול... משביעין אנו עליך... שלא תשנה דבר שאמרנו לך". מוסיף הרמב"ם ומתאר: "והוא פורש ובוכה, על שחשדהו במינות, והן פורשין ובוכין, לפי שחשדו למי שמעשיו סתומין, שמא אין בליבו כלום".

למה לבכות?

המעמד הזה מעורר תמיהה: מה הטעם להשביע את הכוהן הגדול ואחר-כך לבכות על כך? אם ההשבעה איננה דבר רצוי, מדוע להשביע אותו בשל חשד שאין לו בסיס? ולעומת זה, אם ההלכה מחייבת להשביע את הכוהן הגדול, מדוע

מן המעיין

וחי בהם | מאת הרב אליעזר ברוד

קיום חי

"ושמרתם את חוקותי... אשר יעשה אותם האדם וחי בהם" (ויקרא יח,ה). אדם חייב לקיים את המצוות לא רק כשהוא מגיע לזקנה, כשכבר אין לו כוח לחטוא, אלא עליו לקיימן כשהוא עדיין 'חי', צעיר ובריא ומלא חיים.

(רבי מנחם מנדל מקוצק)

מה מבטיח חיים

רק על-ידי החוקים והמשפטים של התורה אתם יכולים להיות חיים וקיימים. רק הם יבטיחו את קיומכם כעם בכל הזמנים ובתנאים הקשים ביותר.

(מטה אהרן)

אמת נותנת חיים

'אתם' אותיות 'אמת'. מי שהופך את האמת ליסוד חייו, מודה על האמת, מדבר אמת בלבבו, והולך בדרכי אמת – זוכה ל"וחי בהם"; זו סגולה לאריכות ימים.

(דגל מחנה אפרים)

החיות היחידה

"וחי בהם", שיחיה בהם, שכל חיותו תהיה רק בתורה, שעליה נאמר "כי הם חיינו". שלא תהא לו חיות אחרת מלבד התורה והמצוות.

(חידושי הרי"ם)

זיכון הגוף

"וחי בהם" – על האדם לזכך את גופו באמצעות התורה והמצוות עד שיהיה 'חי', כמו חנוך ואליהו, שגם גופם הגשמי עלה השמימה.

(הבעל שם טוב)

חיות בתורה

"וחי" – מתי החיים אמיתיים, חיים הראויים לשמם? "בהם" – כשהחיות וההתלהבות הן בתורה ובמצוותיה.

(הרבי מליובאוויטש)

מצוות חיות

כשאדם מקיים מצווה הוא מרעיף על המצווה חיות וקדושה עליונה. למשל, מצוות ציצית, קודם קיום המצווה היו חוטי הציצית חוטים סתם, ואילו בעת קיום המצווה שורה על החוטים האלה קדושה עליונה וחלות עליהם כל הלכות ציצית שבתורה.

(המגיד ממזריטש)

ציצית חיה

מסופר שאצל הבעל-שם טוב התנועעו חוטי הציצית מעצמם, כמו דבר חי. אצל הבעל-שם טוב התגלה ה"וחי בהם" – שעשיית המצווה ממשיכה בה חיות – בחוטי הציצית הגשמיים ממש.

(שיחות קודש)

האש של מירון

המציאות העגומה הייתה ברורה לכל המתכנסים. אין מי שהעוני והמחסור לא היו מנת חלקו. הקופות ריקות, אמרו גבאי הצדקה. אין עוד מה לחלק לעניים.

אלה השנים הקשות של היישוב היהודי בארץ ישראל, השנים תר"מ-תר"נ. בירושלים ובצפת, שבהן התרכזו מרבית יהודי הארץ, היה עוני מחפיר. רוב התושבים הקדישו את חייהם ללימוד תורה ולעבודת ה', והתקיימו בעיקר מכספי צדקה.

אבל עכשיו הידרדר המצב לשפל שלא היה כמוהו. הרעב כבר הפיל חללים. התאספו גבאי הצדקה וטיכסו עצה. "זה הזמן לשלוח שד"ר", אמר אחד, וגרר הנהוני הסכמה. השד"רים, הלוא הם 'שלוחי רבנן', היו יהודים יראי שמים, מורמים מעם, שנשלחו לכתת את רגליהם בחוץ לארץ ולקבץ כספים מיהודי התפוצות בעבור תושבי ארץ ישראל.

עד מהרה הועלו שמות על שולחן הדיונים. עלו וירדו, הוצעו ונפסלו, ולבסוף הועלה שמו של ר' איצ'עלע. אין מתאים ממנו, אמרו כולם בהתלהבות. יהודי בעל צורה ובעל מדרגה, תלמיד חכם משכמו ומעלה, עניו וחסיד ועובד ה' בתום לב. אין מי שיתקבל טוב ממנו.

זה היה אחרי חג הפסח. כשהגיעה משלחת אל ר' איצ'עלע והציגה לפניו את ההחלטה, התכרכמו פניו. "נסייעה עכשיו משמעותה החמצת העלייה בל"ג בעומר לקברו של רבי שמעון בריוחאי", אמר בזעזוע. "אינני יכול להעלות זאת על דעתי".

הכבירו הגבאים בהפצרות, תיארו לפניו את סאת הייסורים של עניי ארץ ישראל, ולבסוף לא יכול היה לסרב. בלב כבד ניאות לצאת לדרך.

ואכן, ביקוריו בקהילות היהודיות קצרו הצלחה רבה. דמותו הייחודית משכה את לב שומעיו. הכול כרו אוזן לשמוע את תיאוריו מערי הקודש בארץ ישראל, וליבם נחמץ למשמע מצבם הכלכלי של תושביהן. מיום ליום תפחה ערמת השטרות שהטמין ר' איצ'עלע בצרורו.

בינתיים קרב ובא ל"ג בעומר. אט"ט השתלט היום הגדול על שיחו של ר' איצ'עלע עם מארחיו בעיירות ישראל. בעיניים בורקות תיאר את השמחה הגדולה השוררת בציון רשב"י ואת אוירת ההתעלות הסוחפת את כל

הבא בשעריו. דבריו הסתיימו בהבעת צער על שהוא נאלץ להיעדר השנה מעלייה למירון.

שומעיו ניסו לעודד אותו. בחצר פלוגית, אמרו לו, יש שמחה עצומה. לך לאדמו"ר פלוגי - המליצו אחרים. לבסוף החליט לשים את פעמיו

לשינאוהו, לחצרו של רבי יחזקאל שרגא, בנו של רבי חיים מצאנז.

ואכן, כשהגיע לשם כבר המה המקום מחסידיים. התפילות במחיצת הצדיק התארכו והיו נלהבות. עם זה אמר ר' איצ'עלע בליבו: עדיין אין זה מגיע לתחושת ההתעלות במירון...

מאת מנחם ברוד

לומדים גאולה

זעקה של יהודים

יש תוהים על כל המאמצים והתפילות שנועדו להחיש את ביאת המשיח. נראה להם שהגאולה ומועדה נקבעו מראש, ואין לאנשים קטנים כמונו אפשרות להתערב בדבר ולהשפיע על מועד הגאולה. טענה זו מנוגדת לנאמר במקורות שהגאולה תלויה בנו ובמעשינו, ושבידנו להחיש ולחלק מ'חבלי המשיח'.

מי שרוצה להיווכח מה גדול כוחם של יהודים, ימצא זאת בעניין פסח שני. כאן רואים כי 'התעקשות' של יהודים יכולה לשנות אפילו את סדרי התורה. בתורה יש דברים התלויים בתנאי זמן ומקום: יש זמנים לקריאת שמע, לתפילות, לקיום מצוות מסוימות וכדומה. מי שלא קיים מצווה במועדה - הפסיד אותה. התורה גם קבעה זמן מיוחד להקרבת קרבן הפסח - י"ד בניסן - וגם הגבילה את אפשרות ההקרבה לטהורים בלבד. והנה, היו אנשים שבערב פסח לא היו טהורים ולא יכלו להקריב את הפסח, ובאו אל משה רבנו בתביעה: "למה ניגרעו?". בעקבות זאת נתן הקב"ה את 'פסח שני', המאפשר להקריב את הפסח גם חודש אחריו - ב"ד באייר.

הקב"ה מתערב

הדבר דורש ביאור: אם הדבר היה קיים בתורה במקורה, למה הקב"ה לא הודיע על כך למשה מלכתחילה; ואם לא היה בתורה דבר כזה - איך ייתכן שבני אדם, בטענותיהם ובתביעותיהם, יגרמו לתורה להשתנות?! וכפי שה'אור החיים' שואל: "ומה רצו, ליתן להם תורה חדשה?!"

תורת החסידות מסבירה סוגיה זו על-פי מאמר חז"ל על הפסוק "טוב וישר ה', על-כן יורה חטאים בדרך": "שאלו לחכמה: חוטא מהו עונשו? אמרה להם: חטאים תרדוף רעה. שאלו לנבואה: חוטא מהו עונשו? אמרה להם: הנפש החוטאת היא תמות. שאלו לתורה: חוטא מהו עונשו? אמרה להם: יביא אשם ויתכפר לו. שאלו לקב"ה: חוטא מהו עונשו? אמר להם: יעשה תשובה ויתכפר לו". כאן רואים שעניין התשובה אינו מצד החכמה ומצד הנבואה, ואף לא מצד התורה, אלא רק מצד הקב"ה בכבודו ובעצמו.

התורה מייצגת את הדרך הישרה והמסודרת שבה האדם צריך לצעוד. היא קובעת מה עליו לעשות, מתי ואיך - וכך צריך יהודי לחיות ולהתנהג. ברגע שיהודי סוטה מהדרך הסלולה שהתורה פורשת לפניו, הוא יוצא מתחומה; אין לתורה עוד מה לומר לו. לכן אין בתורה, מצד עצמה, עניין כמו 'פסח שני': היא קובעת כי יש להקריב את הפסח ב'פסח ראשון' דווקא, ואין אפשרות אחרת.

טענה מועילה

אלא שכאן נפל דבר. יהודים לא יכלו לשאת את המחשבה שמצווה גדולה כקרבן פסח תחסר להם. תביעתם לא הייתה מחאה, אלא זעקה פנימית שנבעה מכאב עמוק. הם אכן רצו שתינתן להם 'תורה חדשה' - שהקב"ה יסדר להם דרך של תשובה ותיקון.

כאן נתגלה כוחה העצום של התשובה, שמגיעה אל הקב"ה עצמו, למעלה מהסדר הקבוע של התורה. אמנם על-פי התורה "עבר זמנו, בטל קרבנו", אך מצד הקב"ה ניתנת הדרך של התשובה, שמאפשרת לתקן את הפגמים. זו דרך שאינה על-פי הסדר הרגיל, ולכן לא נכתבה בתורה מלכתחילה. מגיעים אליה על-ידי עבודה שאף היא אינה על-פי הסדר - עבודת התשובה. הזעקה הפנימית של היהודי, הפורצת מעצם נשמתו, עולה אל הקב"ה עצמו ופוחתת צינורות חדשים של שפע אלוקי שמאפשרים לתקן את כל הפגמים - ובשעה אחת.

לכן יש בכוחה של התשובה לדלג גם על הקיצים והחשבונות של הגאולה, וכפסק הרמב"ם: "ישראל עושים תשובה - ומיד הם נגאלים", מיד ממש, ברגע אחד. כי על-ידי התשובה מגיעים אל הקב"ה עצמו ומשנים את כל הסדרים.

תפילת שחרית של ל"ג בעומר הסתיימה. הקהל נאסף ל'טיש' עם הרבי. בין הדברים סיפר הרבי סיפור ששמע בעצמו כשביקר בצפת:

רבי אלעזר אזכרי, מחבר ספר 'חרדים', היה נסתר בצעירותו, שימש שמש בית הכנסת, ונתפס כאיש פשוט. שנה אחת שהה בל"ג בעומר בציון רשב"י במירון, ובאותה שעה היו שם האר"י הקדוש ותלמידיו.

רבי אלעזר רקד עם האר"י ותלמידיו לכבוד התנא, ורביס'רבים השתתפו בשירה ובמחולות. בין הנוכחים היה גם אדם הדור צורה וגבה קומה, שהיה לבוש בגדים לבנים ופניו מאירות.

נראה היה כי לא השתייך לחבורה כלשהי. לפתע ניגש אליו האר"י, אחז בידו, והחל לרקוד עמו בהתלהבות. כעבור כמה רגעים נטל האר"י את ידו של רבי אלעזר וצירף גם אותו לריקוד. כך רקדו שלושתם בעוז, בעוד תלמידי האר"י תוהים על זהותו של האלמוני וייחודיותו של השמש.

בסופו של יום ביקשו תלמידי האר"י מרבם לבאר להם את פשר הריקוד המשולש. "מה לרבנו ולשמש בית הכנסת?", שאלו. "ומי האדם השלישי שעמו רקדתם?".

השיב האר"י: "אם התנא הקדוש רבי שמעון בריוחאי עצמו רקד עם ה'שמש', אני לא ארקוד עמו?". מאז, סיים הצדיק, התגלתה צדקתו של רבי אלעזר אזכרי.

למשמע הסיפור מפי הצדיק משינאוהו חש ר' איצ'עלע השתוקקות עצומה לחוויית ל"ג בעומר במירון. נשמתו בערה בו. כמה היה נותן כדי להיות עכשיו בציון רשב"י!"

בתוך כך החל הרבי לחלק שיריים. לפתע הישיר את מבטו לעבר ר' איצ'עלע והזמינו להתקרב אליו. האורח ניגש אל הצדיק, וזה הגיש לו שיריים מתבשיל גזר ובירכו.

באותו רגע אירע הדבר. ר' איצ'עלע חש פתאום את מגע הקסם של מירון מלהיט את נשמתו. הוא הרגיש שאין הוא שווה בגליצייה הרחוקה, אלא בהרי הגליל. אש יקדה בנפשו. פתאום החל גרונו לשיר את פיוטי ל"ג בעומר הנהוגים במירון, והצדיק משינאוהו מעודדו וסוחף את כל החסידים. דקות ארוכות נמשך המחזה. השד"ר נראה תלוש מן העולם, בווער בשמחה האופפת את כל ישותו.

כששככה סערת נפשו אמר לחסידים שהקיפו אותו: "כשהרבי הניח בידי את תבשיל הגזר, הנקרא ביידיש 'מערן', עיוות במעט את הניקוד ואמר: 'הרי לך מְרוֹן'. באותו רגע התלקחה בי האש של מירון".

מזמור לדויד

לתאר את המראה המרהיב של רבבות הרוקדים לנגד עיניך לכבודו של רבי שמעון, הוא מתלהב. "זו תחושה עילאית של אחדות, בלי הבדלי מעמדות. שמעתי פעם בשמו של מקובל שמי שבא להילולא, סימן שרשב"י מזמין אותו".

כל השנה מחכה האקורדיוניסט דויד-צבי ויינקרנץ (68) מזיכרון יעקב לרגע הזה. בשעות הבוקר של יום רביעי, ל"ב בעומר, יארוז - זו השנה הארבעים ברציפות - את תיק האקורדיון שלו ויעלה למירון.

אור מפלא רום מעלה

לקראת השעה שתיים בלילה נוהגים הכליזמרים לעלות לציונו של התנא רבי יוחנן הסנדלר, ושם הם מנגנים ניגוני נשמה, ערגה וכיסופים, עד עלות השחר. "אחרי שינה קלה מתעוררים בעלות השחר לתפילת שחרית ומיד אחריה ממשיכים לנגן ברצף עד מוצאי ל"ג בעומר, בסביבות עשר בלילה", מתאר דוד.

מיד אחרי תפילת ערבית בליל ל"ג בעומר, כשהמונים ידליקו את המדורה ברחבת ציונו של רבי שמעון בריוחאי וינתן האות לפתיחת החגיגות בהר, יפצח דויד במרתון של מוזיקה עילאית, לכבוד התנא האלוקי, בעל ההילולא, שיימשך יממה שלמה. "התחלתי לנגן במירון בשנת תשל"ה והשנה אני סוגר ארבעים שנה, כך שהשמחה השנה תהיה מיוחדת", אומר דויד בקול נרגש.

שם קניית הודך והדך

ויינקרנץ, יליד פולין, בא ממשפחת רבנים. "סבי, מצאצאי השל"ה הקדוש, היה עורך את ההילולא של הרמ"א בקרקוב בל"ג בעומר, ואני זכיתי לנגן אצל רבי שמעון", הוא אומר. הכול התחיל כשקיבל הצעה מהכליזמר הוותיק מוסה ברלין להצטרף אליו בז' באדר במירון. "בעקבות זאת החליט מוסה להזמין אותי גם להילולא בל"ג בעומר", הוא משחזר. "מאז אני שם. ההשתתפות בהילולא היא קודש קודשים בעבורי".

את החגיגות במירון מתחילה להקת הכליזמרים בניגון "בריוחאי נמשחת אשריך". "אייאפשר

במהלך היום נהנה דויד לנגן בטקסי תספורת של ילדים בני שלוש: "כל שנה באים אליי בחורים ואברכים ומראים לי תמונות שבהן אני נראה מנגן בתספורת שלהם במירון. אלה רגעי סיפוק עצומים".

אשרי העם הם לומדיך

רגעי התעלות רבים נצרכו בזיכרונו במרוצת השנים: "לפני שבע שנים, בחצות הלילה של ל"ג בעומר, בא לציון הגאון הרב מרדכי אליהו זצ"ל. ירדתי מהבמה והצטרפתי עם האקורדיון למעגל הריקודים שנוצר סביבו. הרב בירכני שאזכה

פינת ההלכה מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

שחרור מאושפזים בשבת

שאלה: מה יעשו חולה או יולדת שהודיעו להם במרכז הרפואי כי הוחלט לשחררם באמצע השבת או החג?

תשובה: קודם כול יש לדעת ולפרסם את ההוראה החוקית שיצאה מטעם המדינה למרכזים הרפואיים בנושא זה: "אין לחייב יולדות או מאושפזים להשתחרר בשבת או בחג". דוגמאות לנדון: חזרי מנכ"ל משרד הבריאות 97/1 ו-99/43.

עם זה, בשל מצוקת האשפוז החמורה, רבים פונים ושואלים בנדון.

ובכן, כל מי שנדרש להשתחרר באמצע השבת או החג, לא יחתום על כך, ועליו להזכיר לרופא את ההוראה האוסרת זאת. אם הרופא או הנהלת המרכז הרפואי מתעקשים לעבור על ההוראה,

על המאושפז לפנות בתלונה אל מנכ"ל משרד הבריאות, כדי שלא יישנו הדברים.

לעניין נסיעה הביתה: יולדת (לפני הלידה, או) בתוך שבוע ימים מהלידה, דינה כחולה ש"חלה כל גופו", ואם הם מצטערים להישאר במרכז הרפואי, או שנחוץ להם לשכב בבית, ואינם יכולים להגיע ברגל למקום מתאים, ובפרט אם נחוץ הדבר לתינוק, מותר להם לנסוע הביתה עם נהג גוי (אלא שעליהם לבקש מהנהג גם לפתוח ולסגור את דלתות הרכב, כי עלידי הפתיחה והסגירה נדלקות וכבבות נורות חשמל). כל עוד אין חשש סכנה, אסור לנסוע עם נהג יהודי.

מקורות: שו"ע או"ח סי' שכח ס"ז. שו"ע אדמו"ר הזקן ס"ג. ש"ש כהלכתה פל"ו סי' ופ"מ סנ"ד (במהדורה הישנה סמ"ג). נשמת אברהם או"ח סי' של ס"ק ח וסי' שמ ס"ק ה, ואנציקלופדיה הלכתית רפואית ח"ז עמ' 410, וש"נ.

אחדות עילאית. ויינקרנץ במירון

לקבל עם האקורדיון שלי בקרוב ממש את פני משיח. כל הציבור אמר 'אמן' בקול רם".

במשך השנה דויד משמח באירועים רבים ומגוונים ברחבי העולם. נפלה בחלקו הזכות להלחין את השיר 'ברכך השם מציון', המושר כפי המונים בעולם היהודי זה שנים רבות. הציבור שלו לבעל ההילולא אינו בל"ג בעומר בלבד. "אין יום בשנה שאיני לומד בזוהר הקדוש", הוא אומר. "כבר למחרת ל"ג בעומר אני מתחיל להתגעגע לנגינה בשנה הבאה. זה פשוט ממלא מצברים לשנה שלמה".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים לציון לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411
Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים
368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

יש מה לספר!

כך ראשון בסדרה המכנסת את הסיפורים האהובים שפורסמו ב'שיחת השבוע'
63 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל החוגים

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 320 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

